

Rozjímanie na pondelok vo vianočnom období

Rozjímanie na pondelok vo vianočnom období (5. januára). Navrhované témy sú: ako Ježiš, dať svoj život za druhých; milovať opravdivo a skutkami; „Podďte a uvidíte“: Ježiš je ten, kto priťahuje duše.

ZAJTRA BUDEME SLÁVIŤ Troch kráľov. Mudrci z Východu sa vydali na dlhú cestu, aby hľadali Dieťa. Keď ho našli v Betleheme, „poklonili sa mu, otvorili svoje poklady a priniesli mu dary“ (Mt 2, 11). Mudrci dávajú Márii a Jozefovi dary, ktoré sú

zaťažené významom. Tradícia vykladá zlato ako symbol kráľovskej hodnosti novorodenca, kadidlo jeho božstva a myrhu jeho spásonosnej smrti: Kráľ, Boh a Spasiteľ. Toto Dieťa, vtelenie Stvoriteľa, prichádza zomrieť za nás.

Križ sa mu vŕstpuje už od kolísky. V istom zmysle možno tento vzťah nahliadnuť porovnaním niektorých slov svätého Lukáša na začiatku a na konci jeho evanjelia. Pri narodení hovorí: „Porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel, lebo v hostinci pre nich nebolo miesta“ (Lk 2, 7); a vo chvíli smrti píše: „Keď ho sňala, zavinula ho do plátna a uložila do vytesaného hrobu, v ktorom ešte nik neležal“ (Lk 23, 53). Ježišovo telo je uložené dvakrát: v jasliach a v hrobe. To isté tajomstvo je iným spôsobom vyjadrené aj v prvom Jánovom liste, ktorý čítame v týchto dňoch pri svätej Omši: „Čo je láska,

poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život“ (1 Jn 3, 16). Toto tvrdenie má silu priameho svedectva: Ján bol na Golgote, videl, ako Majster objal kríž, na vlastnej koži pocítil jeho lásku až do posledného výdychu. Ján vie, že Kristova láska nie sú len slová.

„Aj my sme povinní dávať život za bratov“, dodáva (1Jn 3,16). Tieto slová z dnešnej liturgie poukazujú na cestu, ktorou majú ísť Ježišovi učeníci. Svätý Josemaría sa nám zveril: „S akou naliehavosťou kázal apoštol Ján *mandatum novum!* — Milujte sa navzájom! — Chcel by som pred vami padnúť na kolená — bez žartov, veď moje srdce po tom naozaj túži — a prosíť vás, aby ste sa navzájom milovali, vzájomne si pomáhali a vedeli si odpustiť. — A preto odhodte pýchu, buďte súcitní, majte sa radi a vzájomne si pomáhajte modlitbou a úprimným priateľstvom“[1].

„DETI MOJE, NEMILUJME len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou“ (1 Jn 3, 18), hovorí vo svojom liste sv. Ján. „Láska nepripúšťa nijaké výhovorky: kto chce milovať tak, ako miloval Ježiš, musí si vziať jeho príklad za svoj (...). Spôsob lásky Božieho Syna je nám dobre známy a Ján ho jasne pripomína. Je založený na dvoch pilieroch: Boh nás miloval ako prvý (porov. 1 Jn 4, 10.19); a miloval nás tým, že dal všetko, dokonca aj svoj vlastný život (porov. 1 Jn 3, 16). Takáto láska nemôže zostať bez odpovede. Hoci bola darovaná jednostranne, teda bez toho, aby za to niečo žiadala, predsa len zapáli srdce takým spôsobom, že každý človek sa cíti zaviazaný oplatiť ju napriek svojim obmedzeniam a hriechom“[2].

Prví učeníci, pohnutí silou Ježišovej lásky, sa okamžite vydávajú

rozprávať svojim priateľom a príbuzným o stretnutí, ktoré zažili. Tak vidíme Ondreja, ktorý po dni strávenom pri Jordáne v jeho spoločnosti priviedol svojho brata Šimona na miesto, kde bol Kristus (porov. Jn 1, 42). Dnešné evanjelium nám zasa rozpráva o Filipovom stretnutí s Ježišom a o jeho bezprostrednej reakcii, keď sa stretol so svojím priateľom Natanaelom. Filip mu „hovorí: Toho, o ktorom písal Mojžiš v Zákone a proroci, sme našli: Ježiša, Jozefovho syna z Nazareta“ (Jn 1, 45). Tvárou v tvár Natanaelovej ľahostajnosti, ktorý Nazaret považoval za bezvýznamnú dedinu, o ktorej sa v Písme ani nehovorí, „mu Filip povedal: *Pod' a uvidíš*“ (Jn 1, 43 a 51).

Viesť ľudí k osobnému stretnutiu s Ježišom je azda najväčším prejavom lásky. Filip sa nedokázal ovládnuť po tom, čo z Majstrových úst počul výzvu: „Pod' za mnou!“ (Jn 1, 43).

Oheň v jeho srdci ho žiada, aby hovoril, aby povzbudzoval, aby sa delil o radosť, ktorá ho naplňuje. Musí povedať Natanaelovi, že – bez toho, aby dobre vedel ako a z akého dôvodu – nečakane dostal najväčší z darov.

SVÄTÝ JOSEMÁRIA nám rád pripomínal, že Pán robí veci „skôr, viac a lepšie“, ako si myslíme. Jeho nekonečná dobrota prekonáva naše očakávania a sny. Jeho učeníci vychádzajú z tejto istoty, keď ide o svedectvo našej viery. My nerobíme svoju prácu: duše sú jeho, my jednoducho pracujeme na jeho vinici. Filip sa prihovára svojmu priateľovi, pretože je presvedčený, že Ježiš nikoho nesklame, a to je aj naša istota. Dobré vieme, že je to Ježiš, kto priťahuje duše, je to skúsenosť života s Pánom, ktorá mení život. Tak ako

sa to stalo nám, veríme, že aj ľudia, ktorých milujeme, budú ním získaní. To je nádej, ktorá nás poháňa k apoštolátu.

Učeníci sa „od toho dňa stali *svedkami*, ktorí boli tak uchvátení láskou (porov. Flp 3, 12) k svojmu Majstrovi a príťažlivou krásou jeho posolstva, že boli ochotní čeliť aj smrti, len aby nezradili svoju oddanosť voči nemu (...). Kristus nielenže naďalej adresuje niektorým pozvanie k úplnému darovaniu seba osobným a tajomným slovom, ktoré prebúdzá hlbokú ozvenu v srdci, ale vychádza v ústrety všetkým ľuďom, každému z vás, aby im osobne položil otázku, ktorú adresoval mladému slepcovi: *Veríš v Syna človeka?* (Jn 9, 35). Tým, ktorí odpovedia kladne, dáva poverenie stať sa vo svete *svedkami* tejto voľby“[3].

Zo svojho kresla v Betleheme nám Dieťa Boh otvára oči lekciou úplnej oddanosti druhým, čím sa robí malým, aby všetkých pritiahol. Mária je svedkom tejto božskej lásky; v skutočnosti ju drží vo svojich rukách.

[1] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 454.

[2] František, *Posolstvo k Prvému svetovému dňu chudobných*, 19-XI-2017.

[3] Svätý Pavol VI, *Príhovor študentom v Ríme*, 25-II-1978.
